ΝΛ29| ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΚΑΙ ΣΧΕΤΙΚΟΤΗΤΑ

2020 · https://docs.theosis.work/db/chapters/2020/νλ29-απεικονιση-και-σχετικοτητα/

Η αυθεντία της μορφικής εκδήλωσης βρίσκεται στον Πνευματικό χώρο. Η μορφική εκδήλωση μιας Πνευματικής κατάστασης απεικονίζει αυτήν καθαυτήν την κατάσταση, σε σχέση με τις εμπειρίες των μορφικών εκδηλώσεων του οραματιζόμενου ή του δημιουργού.

Ο νους του ανθρώπου είναι Άπειρος, ως έχων άμεση σύνδεση με τον Πύρινο Νου του Παντός. Ο ανθρώπινος νους δεν είναι πεπερασμένος. Αυτό που θεωρείται ως πεπερασμένο, είναι το ενεργοποιημένο κομμάτι του, όταν αυτό είναι ελάχιστο. Ο άνθρωπος ενεργοποιεί μονάχα τόσο μέρος του Θείου Νου του, όσο η καθαρότητά του επιτρέπει. Η καθαρότητα και οι επιλογές του ρυθμίζουν το άνοιγμα των Ουρανών του.

Με κάθε διεύρυνση του ανοίγματος των Ουρανών, με το άνοιγμα του κάθε Ουρανού, ενεργοποιείται το μέρος του Θείου Νου, που αντιστοιχεί σ’ αυτόν ακριβώς τον Ουρανό, ο οποίος, κεκαθαρμένος από τις επιλογές του Όντος, έφτασε σε πλήρη αρμονική ταύτιση με το Φως.

Ο Νους που ενεργοποιείται από το άνοιγμα αυτού του Ουρανού, αντικρίζει όσο Αληθινό Φως μπορεί να ανθέξει, χωρίς να δημιουργηθεί δυσαρμονία με τους παλμούς που διέπουν τον φορέα. Αυτό συνεπάγεται μια σχετική Αλήθεια, ανάλογη με την αντοχή του φορέα.

Αν θεωρήσουμε έναν απέραντο ιμάντα, ο οποίος ενώνει τη γη με το Άπειρο, την δε ανθρώπινη ύπαρξη, κλεισμένη σε ένα τετράγωνο σκοτεινό δωμάτιο, να προσπαθεί να αποκτήσει την πλήρη γνώση του ιμάντα, τότε το άνοιγμα του πρώτου Ουρανού αντιπροσωπεύει τη διάνοιξη μικρής οπής, σε ένα σημείο του τοίχου. Το άνοιγμα του δεύτερου Ουρανού σημαίνει τη διεύρυνση αυτής της οπής. Του τρίτου, την ακόμη μεγαλύτερη διεύρυνσή της, ώσπου σε μια στιγμή θα καταλάβει πως δεν υπάρχουν πια τείχη. Πως είναι ελεύθερος να πλησιάσει και να γνωρίσει, άμεσα πια, τον ιμάντα της ένωσής του με τον Θεό.

Η εκάστοτε οπτική εικόνα του ιμάντα, που σχηματίζεται στο νου του ανθρώπου, εξαρτάται από

το πόσο μέρος του ιμάντα τού επιτρέπει το άνοιγμα των Ουρανών του να δει. Η πρώτη διάνοιξη του επιτρέπει να αντικρίσει ένα μικρό μέρος μόνο του ιμάντα, με ένα σχετικό ύψος. Ο άνθρωπος, αφού για πρώτη του φορά βλέπει, θα νομίσει ότι αυτός είναι ολόκληρος ο ιμάντας και αυτό είναι ολόκληρο το ύψος του. Η περαιτέρω διάνοιξη των Ουρανών, των Κέντρων, των Αισθητηρίων του, τον φέρνει σε μια όλο και πληρέστερη και πιο σωστή εικόνα, δίνοντάς του κάθε φορά ένα όλο και πιο μεγάλο, όμως πάντα σχετικό, ύψος. Η πλήρης διάνοιξη των Ουρανών του, η πλήρης διάλυση του κελύφους του, του δίνει την ελευθερία να πλησιάσει αδέσμευτος και να ενωθεί με το μέρος του ιμάντα το ευρισκόμενο κοντύτερα σ' αυτόν, εντασσόμενος έτσι στη Θεία Ροή του Παντός.

Η ευθεία χαρακτηρίζεται από τόσο στιγμιαίες διακυμάνσεις, ώστε κάθε παλμός να φέρεται ως σημείον. Η ευθεία είναι το όριο των σημειακών παλμών. Κάθε ενδιάμεση αντίληψη της Αλήθειας, λοιπόν, είναι σχετική, ως αποδίδουσα μέρος μονάχα του ύψους της Θείας Αλήθειας, ανάλογο με τη δυνατότητα λήψεως του φορέα – του φορέα, όχι του Σπινθήρα. Αυτός έχει απεριόριστες δυνατότητες, ως Θείον Μόριον.

Οι στιγμιαίες, λοιπόν, οραματικές συλλήψεις του Θείου, έφεραν τους κατά καιρούς οραματιστές σε απεικονίσεις της Θεότητας ανάλογες με τη δική τους αντίληψη. Η μορφή, όπως είπαμε, είναι σχετική. Οι αντιλήψεις των οραματιστών περί Θείου έφεραν απεικονίσεις Αυτού, οι οποίες έφεραν διακριτικά ανωτάτων ιερέων της θρησκείας, που οι ίδιοι γνώρισαν περισσότερο, και ύψος ανάλογο με τη δική τους δυνατότητα αμεσότερης γνώσης της πραγματικής Αλήθειας.

Όταν ένα άτομο το οποίο έχει Πνευματική όραση αντικρίσει την Πνευματική υπόσταση ενός όντος, η εικόνα που θα σχηματιστεί στο νου του είναι ανάλογη με τη θρησκεία, που ο εξετάζων έχει γνωρίσει περισσότερο. Υπάρχουν φορές που αυτές οι απεικονίσεις δεν ακολουθούν τη σύγχρονη του οραματιστού θρησκεία, αλλά εκείνη που στις κατά καιρούς καταβάσεις του τον έφερε πιο κοντά στην Αλήθεια, ή εκείνη στην οποία οι σύγχρονοί του Πνευματικοί Διδάσκαλοι τον εντάσσουν ενεργοποιώντας αυτήν μέσα του, μέσω τυπικών, τεχνικών ή χρισμάτων.

Αυτές οι περιπτώσεις είναι απαραίτητο να εξεταστούν πολύ προσεχτικά, πριν εφαρμοστούν, γιατί ενέχουν τον κίνδυνο να εντάξουν το άτομο σε μία πορεία Πνευματικής επιστροφής πολύ περισσότερο δαιδαλώδη και επικίνδυνη. Η αμεσότητα της αφύπνισης του Ανθρώπου - Λόγου μέσα του είναι η μόνη ευθεία, που ενώνει το Θείο με την ύλη μέσω Αυτού. Είναι η μόνη Πνευματική πορεία προς Επιστροφήν, κεκαθαρμένη και ασφαλής, αφού αποσφραγίζει απλώς την ήδη

ενυπάρχουσα Θεία και Απόλυτη Αρχέγονη Υπόσταση του Θεού - Ανθρώπου μέσα στη σύγχρονη Πνευματική - μορφική εκδήλωση του ανθρώπου.

Οι κατά καιρούς οραματιστές - δημιουργοί, στην προσπάθειά τους να απεικονίσουν το πραγματικό ύψος των ενοράσεών τους, άφησαν λατρευτικά θρησκευτικά αγάλματα γιγαντιαίου ύψους. Όπως στα νησιά του Πάσχα, στις τεράστιες απεικονίσεις του Βούδα στην Ινδία, ή στα χρυσελεφάντινα αγάλματα της Αθηνάς και του Δία στην Ελλάδα.

Όλα αυτά τα ύψη είναι σχετικά. Οι δημιουργοί τους απεικόνιζαν ποικίλες από τις κατά καιρούς εκδηλώσεις του Θείου, κοιτάζοντας το σχετικό με τις εκάστοτε μορφικές εκδηλώσεις Αυτού Πνευματικό ύψος. Όμως το πραγματικό Πνευματικό ύψος των μορφικών εκδηλώσεων του Θείου - είναι ένα: το Άπειρον. Ο άνθρωπος, ως φέρων Θείο Σπινθήρα, έχει το Άπειρο Ύψος του Θείου. Οποιαδήποτε απόπειρα σχετικής απεικόνισης αυτού είναι εκτός Απολύτου.

Ο Χριστιανισμός, απευθυνόμενος στον Αρχέγονο Θείο Σπινθήρα, επικοινωνεί με την Άπειρη Υπόσταση του Όντος. Σε καθετί, ζωντανό ή μη, υπάρχει η Θεία Παρουσία. Άρα τα πάντα είναι Άπειρα. Τα πάντα έχουν τη Θεία Σφραγίδα της Απειρότητας. Τι ύψος να χρησιμοποιηθεί στην απεικόνισή Τους; Πώς να απεικονισθεί το Άπειρον;

Ο Χριστιανισμός απευθύνεται στην Αρχέγονη, Άπειρη και Απόλυτη Υπόσταση του Ανθρώπου. Δεν μένει στα ενδιάμεσα, τα σχετικά του ύψη. Δεν βλέπει σ’ αυτόν τις εκάστοτε μορφικές του εκδηλώσεις. Δεν ασχολείται με αυτές. Δεν τις απεικονίζει. Δεν τις μετρά. Δεν δεσμεύεται από αυτές. Η Θεία εκδήλωση του Πατρός υπάρχει παντού. Στους Ουρανούς, στη γη, στη ροή των υδάτων. Όλα είναι απεικονίσεις του Θεού και όλα είναι Θεός. Πώς να απεικονίσεις έναν Θεό;

Στοχεύοντας το Απόλυτο, εκδηλώνουμε το Απόλυτο. Αφού το Απόλυτο δεν απεικονίζεται, κάθε προσπάθεια απεικόνισής Του το περιορίζει, το υποβαθμίζει, είναι λάθος, «…ου ποιήσεις σεαυτόν είδωλον, ουδέ παντός ομοίωμα, ούτε εν τω Ουρανώ άνω, ούτε εν τη γη κάτω, ούτε εν τοις ύδασιν υποκάτω της γης…».